

Bile İsteğe Yandım / polisiye öykü

Category: Detektif proza, Kitapçı

написано kitapçı | 22 января, 2025

Bile İsteğe Yandım / polisiye öykü BİLE İSTEĞE YANDIM

Düşündükçe işin içinden çıkamıyorum. En iyisi yazmak. Böylece içimi dökeceğim. Hem de olayların bir yazılı muhasebesini yapmış olurum. Kendimle hesaplaştıktan sonra, muhtemelen, tüm bu yazdıklarımı yırtıp atacağım. Yaşadıklarım nefsi müdafaa olarak kabul görse bile, cinayet faili olarak yargılanmak istemiyorum. Diğer yandan da başıma bir şey gelir diye korkuyorum. Belki de bu mektubu büyükelçiliğe ulaştırmak daha doğru olur. Henüz karar veremedim.

Bugün Cuma. Aslında saatin gece yarısını geçtiğini hesaba katarsak, Cumartesi oldu. Sözünü edeceğim olaylar iki gün önce, Çarşamba gecesi, bu saatlerde başıma geldi. Durum biraz karışık. En iyisi her şeyi baştan anlatmak.

Hani hayatta en çok güvendiğiniz insanlar vardır ya; ailenizden sonra gelen, en yakın arkadaşlarınızdan bahsediyorum. İşte benim de öyle üç arkadaşım var. Liseden tanışırız. Tabii lise mezuniyetimizin üzerinden yaklaşık yirmi yıl geçti. Artık hepimiz işimizde gücümüzdeyiz. Eskiye nazaran daha az vakit bulabiliyoruz; ortak bir zaman yaratıp bir masa etrafında toplanmaya. İşte öyle, iki üç ayda bir organize edebildiğimiz bir buluşmaydı Çarşamba akşamki yemeğimiz.

19.00 sularında işten çıktım. Rotamı Kadıköy'e çevirdim. Yıllar olmuştu Bahariye havası almalı. Tatlı bir ilkbahar meltemi yüzümü okşarken, Süreyya Operası'nın altındaki kapalı otoparktan çıktım. Arabamı güvenilir ellere teslim etmişim. Bahariye Caddesi'nden aşağı doğru usul usul süzüldüm. Nostaljik Tramvay tam önümden geçti. Bana eski günleri hatırlattı. Yokuşu çıkıp gözden kaybolana kadar gülümseyerek arkasından baktım. Sonra aklıma geldi; Bilgeoğlu Baklavacısı'nın halen soldaki sokağın başında olup olmadığını

merak ettim. Aynı yerinde duruyordu. Bir uğramak geldi içimden. İçerisi tam da beklediğim gibiydi; tepsi tepsi baklavalara müşterileri bekliyordu. İçeri girince tezgahın arkasında köşedeki taburede oturan elli yaşlarında, gözlüklü bey ayağa kalktı. Üzerinde beyaz önlüğü ile saygı ile doğrulup “buyrun” dedi.

“Merhaba” dedim, “buralara gelmeyeli yirmi yıl kadar oluyor, dükkanınızın halen yerinde durup durmadığını kontrol etmek istedim.”

Adam memnuniyetle gülümsedi. “Hoşgeldiniz” dedi, “buradayız efendim.”

“Aşağıda, çarşı içinde köşedeki dükkanınız da duruyor mu?”

“Hayır efendim, maalesef beş yıl kadar önce kapattık.”

“Tüh, üzüldüm. Oysa ne çok uğrardım. Bir de güzel limonata yapardınız. Baklava yanında iyi giderdi.”

“Halen yapıyoruz; sezonunda tabii...”

“Ama öyle ortalarda durmazdı. Meraklısı sorarsa, aşağıda buzdolabından çıkarırdınız sürahisinde. Bardağa koyup servis yapardınız.”

Küçük bir kahkaha attı. Belli ki keyiflenmişti. “Halen aynı usul devam ediyoruz.”

“Çok memnun oldum” dedim, “size uğrayacağım tekrar.”

“Hay hay” dedi kibarca.

“İyi akşamlar” dedim.

Aynı şekilde karşılık verdi. Dükkandan çıkarken arkamda dikilen, oldukça esmer bir adam dikkatimi çekti. Bana kötü kötü baktı. Herhalde baklava alacaktı ve muhabbetimizin bitmesini beklemekten hoşlanmamıştı. İnsanların birbirlerine tahammülü kalmadı artık diye düşündüm. Caddeden aşağıya doğru yürürken, etrafta bir çok yeni dükkan ve kafeterya açılmış olduğunu fark ettim. Eskisine nazaran daha bir kalabalıktı cadde. Sağdan adı sanatçılar ile anılan sokağa girdim. Girdiğim gibi de Fatih’i aradım. Çoktan buluşma noktasına çökmüştü bizim üç silahşörler. Dördüncüleri eksikti bir tek. Adımlarımı hızlandırdım. Soldan ikinci sokağın içindeki buluşma mekanımıza girdim. Hafif bir anason kokusu geldi burnuma. Birkaç haftadır ağızma sürmediğim imamsuyunu özlemiş

olduğumu fark ettim. Bizimkiler köşe masadaydı. Sofra kurulmuştu; mezeler yerli yerinde, kadehler doluydu. Yanlarına çöktüm.

Sanırım muhabbetimizin her daim renkli olmasının sebebi, her birimizin ayrı işlere yelken açmış olmamız.

Fatih, uluslar arası bir şirkette finans müdürüdür. Grubu birbirine bağlayan kişidir desem yalan olmaz. Üç ay görüşmeyelim, hemen mesaj atar bizlere ve ivedilikle bir buluşma ayarlar. Kırk yaşına merdiven dayamış olmamıza rağmen, aramızda evli olan tek kişi Fatih. Küçük bir de kız çocuğu sahibi. Dördümüze uzaktan bakan birine hangimiz evli ve çocuk sahibiyiz diye sorsak, kesin Fatih'i gösterir. Hafif dökük kır saçları, babacan tavırları ve olaylara ciddi yaklaşımı ile grubun lideridir.

Cavit ise oyuncudur. Şişli tarafında bir tiyatro ekibinde kariyerini sürdürür. Arada dizilerde yardımcı rollerde de boy gösteriyor. Tam bir çam yarmasıdır. Çiçek bozuğu yüzünün de etkisi ile genelde kötü adam rollerini alır. Çocuk yaşta, annesini ve babasını bir trafik kazasında kaybetmiş. Hep sorunlu dönemleri olmuştur. Maddi ve manevi elimizden geleni yaptık onun için yıllarca. Ancak bir dönem uyuşturucuya bulaşmasını engelleyemedik. Onu kaç defa karşımıza alıp konuştuk sayısını hatırlamıyorum. Hiçbirinde bizi dinlemedi. En sonunda olan oldu; iki buçuk yıl içeride yattı. Çıkınca akıllandı sandık ama gizliden gizliye toz işine devam ediyormuş. Fatih bu durumu fark edince, Cavit'le ilişkimizi koparmamızı istedi. Onu bizim gruptan afroz edilmekten ben kurtardım. Eski dostuma, sıra arkadaşına sırt çeviremezdim.

Ertan, dış hekimidir. Her daim mizahi yaklaşımı ile bizleri güldürür. Her buluşmada ayrı hikayeler anlatır. Macerası boldur. Biraz bire bin katarak anlatma huyu vardır ama mazur görürüz. Yakışıklı ve çapkındır. Yalnız, biraz bencil karakterlidir. Aramızda ömür boyu bekar kalmaya en sıcak bakan kişidir. Ona kalırsa çocuk sahibi olmak deli işidir.

Bendeniz Haluk, iç mimarım. Arkadaşlarım arasında işini en çok severek yapan olduğumu düşünüyorum. Bir şeyler yaratıp, insanlar tarafından takdir edilmek hoşuma gidiyor. Biyolojik

anne babamı hiç tanımadım. Sosyal Hizmetler ve Çocuk Esirgeme Kurumu'na ait bir yuvada büyüdüm. Beni evlat edinen ailem hayattaki en büyük şansım oldu. Bana iyi eğitim aldirmek için her şeyi yaptılar. Artık kendi ayaklarım üzerinde duruyor, hatta iyi para kazanıyorum.

Sanırım lafı fazla uzattım. Şimdi dönelim o geceye...

Muhabbetimiz iyice ilerlemiş, saat 23.00 sularına gelmişti ki telefonum çaldı. Arayan numarayı tanıımıyordum. Normalde tanımadığım numaralara geç saatlerde cevap vermem. Ancak ertesi gün bir müşterim ile sözleşmemize rağmen, buluşma saatimize tam karar verememiştik. O müşterim arıyor diye düşünerek telefonu açıverdim.

Tanımadığım bir kadın sesiydi kulağımdaki. Panik halinde, hızlı hızlı, İspanyolca olduğunu düşündüğüm bir dilde konuşuyordu. Herhalde yanlış numara diye düşünüp telefonu suratına kapattım.

Zannediyorum on beş yirmi dakika geçmişti ki, Fatih ve Ertan ertesi gün işleri olduğunu söyleyip bizden evvel masadan kalktılar. Cavit ile ikimiz kaldık.

Sonra yine telefonum çaldı. Yine aynı kadındı.

Tam yine kapatacakken, Cavit müdahale etti. "Kim arıyor" diye sordu.

"Yanlış numara herhalde, İspanyolca konuşan biri" dedim.

Cavit bir dönem Kültür Bakanlığı'nın bir değişim programı sayesinde kısa bir süre Meksika'da yaşamış olduğundan, arayan kişinin derdine derman olabilirdi. Kendinden emin bir şekilde elini uzattı. Telefonu avcuna bıraktım.

Cavit kadınla konuşurken yüzü gölgelendi. Göz bebekleri büyüdü. Bir sorun vardı. Hararetli bir şeyler konuştuklarını tahmin ediyorum. Tabii, anlamam imkansızdı.

Tekrar saatimi kontrol ettim. Kafam bir hayli iyiydi. Önceden rezervasyon yaptırdığım üzere, yarım saat içinde bir vale, beni ve arabamı alıp evime bırakacaktı.

Derken Cavit telefonu kapattı.

"Hayırdır" diye sordum.

"Hiç hayır değil" dedi. Cavit'i uzun süredir bu kadar canı sıkkın görmemiştik. "Meksika Başkonsolosluğu'ndan aradılar"

dedi.

“Allah Allah, ne işim olur benim Meksika ile?” diye sordum.

“Yoksa seninle ilgili bir konu mu?” diye de ekledim.

“Hayır” dedi Cavit, “seninle ilgili”

“Eee?” dedim, “neymiş mesele?”

“Gizli bir soruşturma yürütüyorlarmış. Senin yardımına ihtiyaçları varmış.”

Haklı olarak şaşırdım. “Benimle ne ilgisi var bunun?” diye çıkıştım.

“Adını telefonda vermek istemedikleri bir müşterin Meksika’da yasa dışı bir işlere bulaşmış. Senden bilgi isteyecekler.”

Aklımdan oldukça zengin birkaç müşterimin yüzü geçti. Hiçbirinin yasadışı bir işe bulaşmış olduğuna ihtimal veremedim.

“Beni nereden bulmuşlar? Gecenin bu saatinde ne alaka arıyorlar? Oğlum bak yine yediğin bir nane ile ilgili değildir umarım bu?”

“Ayıp ediyorsun oğlum. O işleri yıllar evvel bıraktım. Hem Meksika ile de bir ilgim kalmadı ki” dedi.

“Biz neyi konuşuyoruz?” dedim sertçe.

İfadesiz suratıma baktı.

Devam ettim. “Biri aradı dalga geçti işte, ne diye ciddiye alıyoruz?”

“Hayır” dedi Cavit, “dalga falan geçmedi, gayet ciddiydi.”

Sonra doğruldu, “hadi ulan” dedi, “iddiasına var mısın?”

Beni zayıf yerimden yakalamıştı puşt. Severdim bu tip iddialaşmaları.

“Peki” dedim, “nesine?”

“Hani hep tanıştırayım diye başımın etini yediğin hatun var ya?”

“Hale?” dedim ani bir refleksle.

“He ya, Hale” dedi. “Onunla tanıştıracayım seni, yarın bir ev konseri var; akustik tarzda. Sadece yakın arkadaşlar davetli.”

İşi iyice dalgaya vurmuştu. Neyse dedim içimden. Kafam gerçekten bir dünyaydı. Saçma sapan şeyler konuşuyorduk. Konu ne ara Hale’ye gelmişti? Hem Hale’nin benimle ne işi olurdu? Kız Türkiye’nin en iyi seslerinden biri... Milyonların sevgilisi

oldu olacak. Beni ne yapsın?

Yine de onu düşünmeden edemedim. O tatlı yüzü gözlerimin önüne geldi. Harika sesi, şarkı söylerken kafasını sağa sola hafif hafif sallayışı geldi. Tanışınca elini sıkışımı, kalabalık ortamda sesimi duyurmak için kulağına fısıldarken kokusunu burnuma çekişimi, dolgun dudaklarındaki minik gülümsemeyi hayal ettim. Hayali bile güzeldi. Nutkum tutuldu. Meksika'yı falan unutmuşum.

"Bile isteye yandım" dedim.

"Ne diyorsun oğlum sen" dedi Cavit.

"Hiç" dedim, "Hale'nin bir şarkısı..." Ya da bu tip bir şey saçmalamış olmalıyım. Ama o şarkı ile ilgili bir muhabbet döndüğüne eminim.

Cavit fırsattan istifade girdi lafa: "Eğer bu bir oyun ya da aldatmaca ise gülüp geçiyoruz ve yarın akşam Hale ile tanışıyorsun."

"Ya değilse?" dedim.

"O zaman bana bir teklif çıkıyorsun!"

"Çüş!"

"O zaman iddia yatar."

Sonrasında mekandan Cavit ile beraber çıktığımızı çok net hatırlıyorum. İddialaştık yine.

Ana caddeye yürürken "peki" dedim, "anlaştık."

Fatih'in bana tam bir teklif değerinde bir kıyağı olmuştu geçen sene. Karşılık da beklemiyordu. O aklıma geldi. En kötü ona sayarım, üç dost arasında hesaplaşmış oluruz dedim. Nasıl bir akıl yürütme ise bunu düşündüğümü hatırlıyorum.

Aklıma yine Hale'nin yüzü geldi. "Bile isteye yandım" diyen sesi...

"Hadi" dedi Cavit, "gidiyoruz."

"Nereye gidiyoruz" diye sordum.

"Nereye olacak? Meksika Başkonsolosluğu'na" dedi.

O arada tekrar telefonum çaldı. Arabamı ve beni eve götürecek vale gelmişti. Cavit telefonu elimden alıp "iptal oldu" dedi ve adamın suratına kapattı. Sarhoşlarla uğraşmaya alışmış olan vale tekrar geri aramadı.

Polisi mi arasak, avukat mı bulsak, bu saatte gidilir mi,

salak mıyız ve bu gibi sorularıma cevap ararken kendimi taksinin arka koltuğunda buldum. Kafam iyiydi demiştim. Cavit ise ön yolcu koltuğunda oturuyordu. Yolda birileriyle İspanyolca konuştuğunu hayal meyal hatırlar gibiyim. Taksiden inip biraz yürüdük. Sonra dışı mermer kaplama, şık bir binaya girdik. Levent dolaylarında bir villa olduğunu tahmin ediyorum. Yabancı devletlere ait tüm resmi dairelerin kapısında güvenlik olur. Orada yoktu. Şimdi düşününce anlıyorum ki gittiğimiz yer bir konsolosluk binası olamazdı. Tedirgin olduğumu hatırlıyorum. Ancak, yanımda kapı gibi Cavit olduğundan ve tam akıl yürütemediğimden bir bilinmeze doğru yürüyebilmişim diye düşünüyorum.

Cavit binaya girince adımlarını yavaşlattı. Sağda bir kapıdan içeri daldık. Loş bir ışığın aydınlattığı, mermer merdivenlerden bir alt kata indik. İşte ne olduysa orada oluverdi.

Karşımıza esmer, gerçekten Meksikalı'ya benzeyen bir kadın çıktı. Selamlaşmalarından, Cavit ile önceden tanıştıklarını anladım. Cavit'in kadına karşı, enteresan bir şekilde el pençe divan duruşu gözümden kaçmadı. Kadın önde, biz arkada bir kat daha aşağı indik. Aslında tam olarak bilemiyorum, belki de iki kat indik. Kırmızıya boyanmış demir bir kapıdan girdiğimizi çok net hatırlıyorum, kulak tırmalayan bir gıcırdaması vardı. Sonra burnuma bir küf kokusu geldi. Rutubetli bir ortamdı. Toprağa bastığım çok belirgin bir şekilde aklımda. Duvarları koyu renk, köşelerdeki özel oyuklarda duran kalın ama bodur beyaz mumların aydınlattığı küçük bir odaya girdik. Tavanı oldukça alçaktı. Odada sadece üçümüz vardık. Bundan eminim. "Neler oluyor Cavit?" dedim, içim ürpermişti, tüylerim diken dikendi.

Cavit yüzüme bakmıyor. Başını öne eğiyordu. Sonra bir ara ağzından "üzgünüm" çıktı sanki. Ya da bu benim uydurmam. Bu söz belki, onun da vicdanı olabileceğini düşünüp kafamda yarattığım bir hayaldir.

Kadın karşıma geçip ellerimi tuttu. Ellerim titriyordu. Neden bir mukavemet göstermediğimi inanın hiç bilmiyorum. İnsan bir kaçır, bağırır çağırır. Sonuçta bir bilinmezliğe gidiyorsun.

En azından bir refleks gösterirsin. Sorgularsın. Ama hayır, ben yapmadım. Bir kabullenmişlik psikolojisi içerisinde hareket ettim. Küçükken yuvada edindiğim bir huydur bu. Muhtemelen yaşadığım bir travma buna sebep oldu. Nedenini hatırlayamıyorum. Tek bildiğim; bazen nutkum tutulur, elim ayağıma dolaşır, donar kalırım. O zaman da aynı durumu yaşadım.

Kadının gözlerinde sürme vardı. Bir yılanın dili gibi çatallı şekilde simsiyah gözlerinin iki yanına uzuyordu. Kırk yaşlarında olduğunu sanıyorum. Teni çok esmerdi. Bana İspanyolca bir şeyler söyledi. Sonra Cavit iki omzumdan tutup "çök" dedi.

Titreyen ellerimin temposuna dizlerim de eşlik etti. Cavit'in de güç kullanması ile yere çöktüm. O anda beni öldürme amaçları olduğunu anladım. Bu bir tür ayindi. Beni kurban edeceklerdi. Cavit nasıl bir işe bulaşmıştı? Düşündükçe anlam veremiyorum. Can havli ile sert bir cisim bulurum diye sağma soluma baktım. Kafamı oynattığımı gören Cavit, enseme sıkıca tuttu. Elim toprağa değdi.

İnsan ölümle yüz yüze gelince her şeyi yapabiliyormuş. Bir anlık Cavit'i kandırdım. Tüm gücümü yitirmiş şekilde ağlıyor numarası yaptım. O an enseme uyguladığı gücü biraz düşürdüğünü hissettim. Sol elime toprak alıp tüm gücümle dönerek Cavit'in gözüne savurdum. Enseme bırakıp yere düştü. Gözünü tutuyordu. Kadına döndüm. Duvarın köşesinde yerde duran bıçağa uzanıyordu. Sırtına çullandım. Kulağı sağır edici bir çığlık attı. Birlikte yere düştük. Tüm ağırlığımı üzerine verdim. Altımda çırpınırken bir yandan da bağıırıyordu. Önce beni sırtından atmaya çalıştı ama başaramadı. Sonra kıpırtısı kesildi. Hepsi birkaç saniye içinde oluvermişti. Arkamı döndüğümde Cavit'in gözünü ovuşturarak küfürler ettiğini ve doğrulduğunu gördüm. Kadının ellerinde bıçağı aradım. Yoktu. Sırt üstü çevirdim. Bıçak göğsüne saplanmıştı. Çekip çıkardım. Cavit'e "gelme üstüme" diye bağırdım. Yüzündeki ifadeden niyetini anlamaya çalışıyordum. Hani insan son bir umut arar ya, sanırım oydu benim aradığım. Ama Cavit'in yüzünde bulamadım.

“Haluk” diye bağırdı ve bana doğru koştu. Var gücümle bıçağı savurdum. Boğazına denk geldi. Derin bir kesik olmalı ki boynunu tutarak yere yığıldı.

Gözlerindeki nefreti okudum. Yardım falan dilenmiyordu. Bir kalksam seni mahvedeceğim diye bakıyordu bana. Bağrışı kesildi. Gözlerindeki nefret, önce çaresizliğe, sonra pişmanlığa döndü. Olduğum yerde kalakalmıştım. Ortalık kısa zamanda iki küçük kan gölüne döndü. Zemin toprak olmasa göl büyürdü muhtemelen. Ne yapacağımı bilemedim. Başka birilerinin gelebileceği aklıma geldi sanırım. Yerde hareketsiz yatan cesetlere bir kez daha bakıp yukarı çıktım. Bıçağı aşağıda, yerde bıraktığımı fark ettim. Önce arkadaşlarımı, sonra polisi aramak geldi aklıma. Aklıma geleni yapsaydım bu satırları cezaevinden yazıyor olurdu. Yapmadım. Tüm cesaretimi son bir kez daha toplayıp aşağı indim. Bıçak iki cesedin ortasında duruyordu. Yerden alıp kemerime soktum.

Tekrar yukarı çıktım. Kapının önünde üzerimdeki kıyafetlere baktım. Gözle görünür bir kan izine rastlamadım. Pantolonumun dizleri toprak olmuştu sadece. Silkeledim. Temizlemeyi başaramadım. Binanın dışına çıkarken kamera var mı diye bakmak aklıma gelmedi. Yüzüme çarpan soğuk havayı anımsıyorum. Akşamüstü esen o tatlı yelden eser yoktu.

Karanlıkta bir süre yürüdüm. Sonra bir taksiye atlayıp eve gittim. Sırt çantama bir iki gün ihtiyacım olabilecek ne aklıma geldiyse doldurdum. Çok hızlı bir duş aldım. Üzerimden çıkardığım kirli kıyafetleri bir torbaya koyup sırt çantam ile beraber yanıma aldım. Yarım saat içinde taksi ile Yeşilköy sahil yoluna varmıştım. Bulabildiğim en büyük taşı kirli kıyafetlerimin bulunduğu torbaya koyup, torbanın havasını aldım. Ağzını sıkıca bağlayıp, bıçak ve cep telefonum ile beraber denizin dibine yolladım. Bir saat içinde de havalimanına varmıştım. Pasaportumda Schengen ve ABD vizem vardı. Avrupa'ya kaçmayı daha akılcı buldum. Yolda taksiden ilk yurtdışı uçağının Münih'e olduğunu öğrendim. Ancak bilet yoktu. İkinci uçak ise Venedik'eydi. Şansıma boş koltuk vardı. Fazla düşünmeden uçağa atladım.

Bu satırları Casa Caburlotto adında bir otelden yazıyorum.

İki gündür ne yapacağımı düşünüyorum. Bir yandan da Cavit'in ve o kadının ölümü ile ilgili internetten haber araştırıp duruyorum. Ne Cavit, ne Meksikalı kadın haberlerde yok. Bir pislik olduğuna eminim. Birileri kendi çıkarları doğrultusunda cinayetlerimi örtbas etti diye düşünüyorum.

Az önce Google'a "tarikatlar, kurban verme ve cinayet" kelimelerini yazdım. İlk sayfada dördüncü sırada bir haber gözüme ilişti: "Meksika'da ölüm tarikatı ve cin kovma." Uyuşturucu ticareti ile anılan bir suç örgütünün üyeleri günahlarının bağışlanmasına yönelik ettikleri duaların kabul olması için en yakın arkadaşlarını kurban ediyorlarmış. Haberi okurken kanım dondu. Bir süre kendime gelemedim. Cavit'in bulaştığı pislik bu olabilir mi? Birkaç gün içerisinde ne yapacağıma karar vereceğim.

Haluk Çevik

—

Yer: Roma, Türkiye Büyükelçiliği

"Sayın büyükelçim, bir vatandaşımızın Venedik'te ölü bulunduğu haberini aldık."

"Kimmiş? Nasıl ölmüş?"

"Efendim, Haluk Çevik isminde bir mimar. Dört gün önce İstanbul'dan gelmiş. Tek başına Venedik'ta bir otelde kalıyormuş. Sabaha karşı kanala düşmüş olduğu rapor edildi. Cebinden boş bir Limoncello şişesi ve pistachio kabukları çıkmış. Muhtemelen alkolün etkisi ile dengesini kaybedip düşmüş. Sonrası malum. Cesedi şişmiş vaziyette kanal kenarında iplere takılmış. Gondolcular fark etmiş."

"Allah rahmet eylesin. Adli tıptan ölüm şekli ile ilgili kesin rapor gelince bana haber verin. Dış işleri ile irtibata geçin, gerekli işlemleri başlatalım."

—

Yer: Ankara, Meksika Büyükelçiliği

[İspanyolca telefon konuşmaları]

"Her seferinde daha yaratıcı oluyorsun. Adamın odasına zehirli limoncello ve pistachio göndermek nereden aklına geldi?"

"O akşam yemekten önce bir baklavacıya uğradı. Mekanın sahibi ile limonata üzerine sohbet ettiklerine şahit oldum. Bir de

bana düşüncesiz dersiniz. İnsanların son yemeğine kadar düşünüyorum her ayrıntıyı.”

“Şu salak mektubu yazdıktan sonra, Hale yerine başka birine gönderseydi, başımıza iş açacaktı. Odaya bir daha baktırdın mı? Arkada bir delil kalmadığını umuyorum.”

“Odasına birini gönderip arattırdım. Mektubu bulup yok etti. Görüntüyü ilettiği e-posta hesabına da eriştik. Artık öyle bir ileti yok. Hale ile de birazdan tekrar konuşacağım.”

—

Yer: İstanbul, Hale Erdem Evi

[İspanyolca telefon konuşmaları]

“Adam bana yanıkmiş. Bilsem en baştan kurban seçilmesine mani olurum.”

“Şakayı bırak da başka ne yazmış onu söyle. Seninle detaylı konuşmadan herifi öldürme derdine düştük.”

“Tarikatın bir Türkçe tercümanlığını yapmadığımı kalmıştı.”

“Uzatma Hale.”

“Mektupta o akşam yaşananları kaleme almış.”

“Bunu söylemiştin. Ayrıntıları alayım.”

“Bizim hakkımızda da amatörce araştırma yapmaya çalışmış. Bu Google da fazla oluyor. Birkaç anahtar kelime daha yazsa seceremizi dökecekmiş ortaya. Neyse ki vicdanen rahatlamak için ilk olarak benimle irtibata geçmiş.”

“Buna eminsin değil mi?”

“Evet, ekinde mektup olan e-postada bunu belirtmiş. Nedenini bilmiyorum ama -sanırım bana olan aşkından- ilk benimle irtibata geçti. Türkiye’ye dönüp her şeyi polise anlatmaya karar verdiğini de yazmış.”

“Öldürdüğümüz iyi olmuş o zaman desene... Başka kimseye haber vermemiştir değil mi? Şu yakın arkadaşlarına falan?”

“Hayır, hiç sanmıyorum. Arkadaşları Ertan ve Fatih de konudan habersiz. Eiza, mezarında rahat uyusun, Haluk’u aramadan önce mekandan ayrılmışlar.”

“Peki. Cavit öldüğüne göre, artık İstanbul temsilcimiz sensin. Haftaya Çarşamba aynı saatte buluşma yerinde ol.”

“Anlaşıldı. Tanrı bizi ve kardeşlerimizi korusun.”

● Yamaç Yalçın

Yamaç Yalçın, 1983'te İstanbul'da doğdu. İstanbul Teknik Üniversitesi'nde Metalurji ve Malzeme Mühendisliği mezuniyetinin ardından Sabancı Üniversitesi'nde İşletme Yüksek Lisansı'nı tamamladı. Profesyonel kariyerini Hızlı Tüketim Sektörü'nde satış yöneticiliği yaparak sürdüren Yamaç Yalçın, diğer yandan polisiye öyküler yazıyor. Detektif proza